

NAROZEN O PŮLNOCI

KRVAVÝ
TRŮN

LUCIE FIDLEROVÁ

FRAGMENT

Narozen o půlnoci

Krvavý trůn

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Lucie Fidlerová
Narozen o půlnoci – Krvavý trůn – e-kniha
Copyright © Fragment, 2015

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

NAROŽEN O PŮLNOCI

KRVAVÝ TRŮN

LUCIE FIDLEROVÁ

 FRAGMENT

1.

Drobná holčička seděla v rohu postele a zaujatě pozorovala ztrouchnivělé dveře. Bylo jí sice teprve sedm let, ale i tak ji napadlo, že by možná nemuselo být až tak složité vylomit je z pantů a dostat se tak na svobodu. Nemusela by být už nikdy zavřená v téhle kobce, kterou s nechutí nazývala domovem. Toužila vidět, co je za těmi dveřmi. Chtěla vidět všechny krásy světa, které jí byly už od narození odpírány. Prála si nadechnout se čerstvého vzduchu. Moc chtěla vidět noční oblohu i jinak než z malého okýnka, na které ani nedosáhla. Jenže tohle nemohla. Venku byla za svůj krátký život jen jednou jedinkrát, a to když si jí její otec poprvé všiml. Bylo to před třemi lety. Popadl ji za cár hadru, který měla místo oblečení, a vyhodil ji ven do deště. Byla jí neuvěřitelná zima, ale přesto to byl nejkrásnější okamžik jejího života. Škoda jen, že tak brzy skončil! Tomu tyranovi nejspíš došlo, že by se mu v budoucnu mohla hodit, a po půl hodině, kdy se zcela dezorientovaně pohybovala po dvorku, ji vtáhnul zpátky dovnitř. Od té doby se ven nepodívala, i když by moc chtěla. Maminka jí často vyprávěla, jak nádherný je okolní svět. Žijí v něm prý miliony lidí, zvířat a všude rostou nádherné květiny. Jaká škoda, že ho nepoznala z téhle strany!

„Miláčku, honem, pojď se najíst!“ křikla na ni matka. Dívka slezla z postele, běžela do druhé místnosti a obratně se vyškrábala na židli. Vysoká žena v potrhaném oblečení s umouněnou tváří jí na špinavý talíř vyklopila trochu mazlavé kaše, podala jí do ruky lžící a poručila: „Jez!“

Nemusela ji pobízet dvakrát, okamžitě se pustila do jídla. Přestože kaše chutnala odporně, dokázala jí dobře zaplnit

žaludek, ve kterém jí už pár dní kručelo. Matka ji neustále popoháněla.

„Honem, musíš jíst rychleji! Ať to máš v sobě, než přijde!“ nervózně poklepávala prsty o stůl. Holčička spolykala poslední lžice, ale místo toho, aby se rychle běžela schovat do vedlejšího pokoje, se zadívala své milující matce do očí.

„Proč neutečeme?“ zeptala se klidně. Viktorii, její matku, však otázka dost zarazila.

„Nemůžeme utéct,“ řekla po chvíli přemýšlení. Dívka se však nenechala touhle větou odbýt.

„Proč ne?“ ptala se dál. „Všude nám bude líp než tady, sama jsi to říkala.“

Viktorie se kousla do rtu. Netušila, co má na to dceři říct. Vždy pro ni chtěla lepší budoucnost, jenže tu jí nemohla dát. Právě teď přemýšlela, zdali jí má říct pravdu. Je jí teprve sedm let... ale její vnímání je na jiné úrovni. Okolnosti ji přinutily dospět. Zaslouží si znát pravdu, i když ji to možná vyděsí.

„Zlatíčko, kdybychom utekly, on by se hrozně rozzlobil. Našel by nás a tebe by zabil,“ polkla naprázdno. Dívka se trochu podivila.

„Proč mě? Snad nás obě, ne?“ nechápala, co tím myslela. Viktorie se ušklíbla.

„Něco tak milosrdného jako smrt by mi nedopřál. Miluje to, že mě vidí trpět! A kdyby tě zabil, já bych opravdu trpěla,“ zamrkala, aby zastavila příval slz. Dobře si vzpomínala, jak zabil celou její rodinu, všechny, které milovala, jen protože se mu kdysi vzepřela.

„Třeba by nás nechtyl! Utekly bychom někam hodně daleko!“ odmítala se vzdát její dcera. Viktorie ji pohládila po zacuchaných vláskách.

„Jsi tak naivní! Ale neboj se, to časem přejde,“ ironicky se zasmála, když zaslechla zarachocení klíče v zámku. Už chtěla na svou dceru křiknout, ať se rychle běží schovat, ale nakonec ani nemusela. Dívka běžela úprkem do vedlejší místnosti, schoulila se zpět do rohu postele, a než její otec stačil otevřít dveře, přehodila přes sebe značně páchnoucí deku, aby si jí pokud možno nevšiml. Srdce jí bilo tak silně, že jí málem vyskočilo z hrudi. Přikrývka se na pár místech párala, takže mohla pozorovat z temného kouta, co se bude dít. Tentýž pohled se jí naskytoval téměř každý den, přesto se jí pokaždé div nezastavil tep. Dvoumetrový svalnatý muž s obrovským pytlem na zádech projel očima celou místnost. Dívka v tu chvíli vůbec nedýchala, jen aby si jí nevšiml. Kdyby ano, jistě by ho popadl vztek a zmlátil by ji. S nechutí hleděla přes deku do jeho zjizvené tváře plné zloby. Nejděsivěji však stejně působily jeho oči. Jedovatě zelené, neúprosné a kruté. Byly vyloženě zlé.

Holčička si trochu oddechla, když její nenáviděný otec spustil pytel na zem a s funěním odkráčel do vedlejšího pokoje. Lehla si na postel a zaposlouchala se do rozhovoru svých rodičů.

„Mám hlad,“ řekl její otec mírně našťavaně. Holčička protočila oči. I ona, ač nikdy nepoznala jiného člověka než jeho a matku, žila celý život zavřená v zatuchlém pokoji, jedla pouze, pokud matce zbylo nějaké jídlo, a myla se jedině tehdy, když se jí podařilo při velkém dešti nashromáždit do kbelíku dostatek vody, která kapala dovnitř děravou střechou... i ona zvládla utvořit rozvitější a inteligentnější větu.

„Jenže já ještě nemám hotové jídlo,“ odsekla Viktorie. Jen pár vteřin nato zaslechla dívka hlasité plesknutí a kousla se

do rtu, aby nevykřikla. Otec matku nejspíš bije. Zase. Nechá-pala, proč to dělá. Co si tím dokazuje?

„Tak dělej, jestli nechceš dostat ještě jednou!“ zavrčel vztekle. Dívenka se zhluboka nadechla a začala se modlit, přesně tak, jak ji to Viktorie naučila. Modlila se, aby se její mamince nic nestalo a všechno proběhlo klidně a spořádaně, stejně jako včera. Otec se najedl, odnesl si svůj pytel, ve kterém bylo bůhví co, do stodoly, vrátil se až tak za dvě hodiny, usnul a spal jako dřevo. Ráno vstal a odešel, stejně jako každý den, a vrátil se až k večeru. Takhle tomu bylo vždy, pokud zrovna nedal přednost ubližování její matce, tak jako dnes. Dívenka ucítila, jak jí po tváři stékají slzy. Co její milovaná maminka provedla tak zlého, že s ní zachází jako s kusem hadru? Možná by i s tím hadrem zacházel líp.

Pane Bože, zařid', ať můj otec umře! Jedině tak můžu být šťastná, vyslala směrem k nebi svou největší prosbu, když zaslechla zadrnčení talíře o podlahu a následný křik.

„Ty huso jedna pitomá!“ zařval její otec. Dívka se nějak nedokázala udržet v posteli. Vyskočila na nohy a běžela směrem k vchodovému oblouku, který propojoval obě místnosti. Přitiskla se ke stěně, aby nebyla vidět, a očkem pokukovala dovnitř. Její matka byla skrčená na zemi a sbírala střepy talíře, mezitím co její otec klidně vyčkával. Že by se jí ani nechystal potrestat? Vždyť na talíři byla večeře, ke které se nyní seběhlo několik krys. Jenže v okamžiku, kdy Viktorie vstávala ze země, jí její muž podrazil nohy, a ona ležela na několik týdnů nemyté podlaze. Do těla se jí zabodaly střepy, které před chvilkou sesbírala, takže jí do očí okamžitě vyhrkly slzy. Její dcera si všimla, že krvácí na ruce a na břicho. Chtěla jí běžet pomoci, ale věděla, že by to jen

všechno zhoršila. Raději se přitiskla blíže ke zdi a tiše šeptala své modlitby.

Zabij ho, Bože, prosím! Zabij ho, pro větší dobro!

„Jsi taková neskutečná káča!“ vztekle kopal do dívčiny matky, která se v bolestech svíjela na zemi. Sedmileté děvčátko vyděšeně sledovalo, jak trpí. Žena, co jí dala život. Ta, co dělala všechno, aby byla její dcerka alespoň trochu šťastná. Dala jí všechnu svoji lásku. Všemmu ji naučila. A hlavně ji několik let úspěšně skrývala před vlastním otcem. Za to jí byla holčička vděčná úplně nejvíc.

„Jak jen je možné, že jsi tak pitomá, abys upustila talíř s jídlem!“ řval na Viktorii, popadl ji za límec a zvednul na nohy. Viktorie byla však tak vyčerpaná, že se na nich nedokázala udržet a sesunula se zpět k zemi, což ho naštvalo ještě víc. Bez sebe vzteky ji odhodil ke kamnům. V tu chvíli dívka musela zavřít oči. Něco tak hrozného ještě neviděla, ačkoli byl její život plný strašlivých věcí. Viktorie si roztřístila hlavu o vyčnívající kámen, zavrávala a nakonec padla k zemi bez známek života. Drobná dívenka si musela několik minut dodávat odvahu, aby se vůbec podívala, jak na tom maminka je. Chvilku sledovala, jak z její hlavy vytéká krev a v pramíncích jí stéká po obličejí, když jí došlo, že tohle nemohla přežít. Došlo jí, že už nemá matku a už ji ani nikdy mít nebude.

„Ne!“ vydral se jí z hrdla výkřik, který nemohla zadržet. Její otec, který až doposud zlostně sledoval zkrvavenou podlahu, na ni upřel oči.

Dívka udělala několik kroků zpátky, než narazila do pytle, který zde vrah její matky upustil, zakopla o něj a skácela se k zemi. Jejímu otci se na tváři vytvořil zvrácený úsměv.

„Bojíš se smrti, zlatíčko?“ zeptal se jí a pomalu se k ní přibližoval. Dívka na nic nečekala a rozběhla se ke dveřím. Chvilku zápasila s klikou, ale nakonec se jí přece jen podařilo dveře otevřít a ona se rozběhla ven. Udělala však sotva dva kroky, když ucítila, jak ji dvě nechutně slizké ruce chytají kolem pasu. Začala křičet jako o život, doufala, že se snad stane zázrak a někdo jí pomůže.

„Pusť mě! PUSŤ MĚ!!!“ vřísкала a kopala kolem sebe.

Nemůže mě zabít, nemůže! Je mi teprve sedm let a jsem jeho dcera, říkala si pro sebe. On však neznal lásku ani slitování. Pevně ji chytnul za vlasy a smýkal s ní po zemi. Holčička se již rozloučila se životem, když se stalo něco, co pořádně nedokázala popsat. Seběhlo se to totiž velmi rychle, a navíc byla neskutečná tma. Postřehla jen, že z nedalekého lesa vyjel kočár, ze kterého vyskočila jakási žena. Té ženě vyšlehl z rukou fialové paprsky a odhodily jejího otce stranou. Dívka sledovala, jak zářivá fialová energie propaluje jejímu otci srdce a tím ho usmrcuje. V té chvíli, ač byla značně otřesená, musela děkovat Bohu, že splnil její přání. Její otec byl mrtvý, a ona tím dostala šanci na nový a lepší život. Vždy tajně snila o téhle chvíli, kdy se její přání vyplní a ona se bude moci konečně volně nadechnout. Také si ale myslela, že bude stále se svou milovanou maminkou. Ona by si zasloužila po těch letech přežívání s jejím otcem vidět znovu les. Vždycky říkala, že je velmi krásný, a její jediné přání bylo, aby ho ještě jednou mohla vidět. Alespoň jedinkrát. Dívka se rozplakala, protože jí došlo, že tohle přání se jí už nesplní.

V tu chvíli však k ní již kráčela žena, která jí zachránila život. Měla nádherné rovné černé vlasy, fialové oči a laskavý úsměv.

„Neboj se mě, zlatíčko, já ti neublížím,“ napřáhla k ní ruku. Dívka ji vděčně uchopila a nechala se vytáhnout na nohy. Žena vedle ní poklekla, aby se mohly jedna druhé dívat do očí. Jemně ji pohladila po líčkách a stále se na ni konejšivě usmívala. Nemusela nic říkat, přesto se jí podařilo sedmiletého sirotka uklidnit.

„Děkuji ti, zachránila jsi mě,“ zašeptala holčička. Žena ji něžně tiskla k sobě, přesně tak, jako to ještě nedávno dělávala její matka. Byla na ni tak milá, dokonce ji vzala do náručí a pomalu s ní šla ke kočáru.

„Odvedu tě pryč, na lepší místo, co říkáš?“ zeptala se jí a posadila ji dovnitř na měkký vyšívaný polštář.

„Dobře,“ pokývala hlavou a žena se na ni znovu usmála.

„Uvidíš, tam, kam jedeme, se ti bude moc líbit,“ hladila ji po rozčuchaných vlasech. Dívka se nesměle usmála.

„Už se moc těším,“ jemně se kousla do rtíku a podívala se kolem sebe, když si všimla jednoho zvláštního předmětu. Chvilku se na něj dívala a přemýšlela, co by to mohlo být, když si uvědomila, že to je zrcátko. Nikdy dřív ho neviděla, jenom věděla, jak by zhruba mělo vypadat. Prý když se do něj podívá, uvidí, jak ve skutečnosti vypadá.

„Můžu?“ zeptala se, a když žena přikývla, vzala ho do malých prstíků, zahleděla se do něj a vykřikla.

„To ne, to nemůže být pravda!“ rozplakala se. Žena nechápala, co se děje, vzala jí zrcátko z rukou a znovu se jí pokusila ukonejšit.

„Pročpak pláčeš? Vždyť jsi taková krásná holčička!“ hladila ji po zrzavých vláscích.

„Vypadám jako on! Měl hrozně zlé oči a já je mám taky!“ vzlykala.

„Ne, ne, nemáš zlé oči, jsi roztomilá jako malé liščátko! Pověz mi, jak se vůbec jmenuješ?“ snažila se rychle odvést řeč jinam. Dívka ještě několikrát vzlykla, než odpověděla.

„Maminka mi dala jméno Melisa.“

Melisu probudil její vlastní výkřik. Venku se již rozednívalo a do jejího pokoje začaly pronikat první sluneční paprsky. Posadila se na postel a protřela si zelené oči.

„Špatné sny?“ zahučel Adrien z pohovky, kde seděl a jako obvykle popíjel své oblíbené víno. Na rozdíl od ní byl ranní ptáče. Vstával kolem páté hodiny, za což ho docela obdivovala. Ona sama by takhle brzo nevstala.

Několikrát se štípla do paže, aby se ujistila, že už se doopravdy probudila. Že je všechno v naprostém pořádku. Že je doma, v Dračích skalách, kterým už šestnáct let vládne. Že je na místě, kde zavraždila několik nevinných lidí. Naprázdno polkla. Je stejná jako její otec, bytost, které se vždy bála a kterou nenáviděla. Je úplně stejná. Má jeho oči, vlasy i povahu. Stalo se z ní bezcitné monstrum, které se nezastaví před ničím. Jde klidně přes mrtvoly. Zavraždila by kohokoliv, jen aby dosáhla svého cíle. Kohokoliv, až na své dítě. On by to ale udělal. Zabil by ji. Co všechno by se mohlo stát, kdyby ji Elena nezachránila? Vděčí jí za svůj život, to věděla moc dobře. Přesto však stále měla spoustu důvodů, proč tu ženu nenávidět. Možná se o ni postarala, když jí bylo nejhůř, ale potom? Vrazila jí dýku do srdce a pomalu s ní otáčela. Několik let jí vytrvale působila bolest, dokud se karty neobrátily. Melisa začala působit bolest jí. Zajímalo by ji, kolikrát Elena asi litovala, že vyskočila ze svého kočáru a tu sedmiletou holčičku zachránila před strašlivým osudem.

„Nedáš si skleničku?“ nabídnul jí její manžel. Melisa jen zavrtěla hlavou. Na pití neměla vůbec náladu. Proč se jí musejí tyhle vzpomínky stále a stále vracet? Byly kruté, stejně jako skutečnost, že je úplně sama. Ale ne na dlouho. Bude mít dceru nebo syna, kterému zajistí to nejkrásnější dětství a skvělou budoucnost. Dá dítěti všechno, co jí její matka dát nemohla. Ale nejspíš bude muset ještě pár životů obětovat.

S povzdechem se zahrabala zpátky pod peřinu. V noci skoro vůbec nespala, takže to teď musí dohnat. Jenže kdo by mohl usnout po takovém snu? Raději se otočila zády k svému manželovi, kterého si nebrala z lásky, ale jen aby si zajistila dlouhou vládu. Nemilovala ho, pouze s ním spolupracovala, a proto nemohla dopustit, aby ji viděl brečet jako malou holku. Znovu. Slíbila si, že už nikdy nedopustí, aby se opakovala stejná situace jako včera. Už ji neuvidí projevovat žádné emoce kromě vzteku a nadšení. Rozhodně mu nedovolí, aby viděl, jak je nešťastná. Proto si přehodila přes hlavu deku, stejně jako to dělávala, když se chtěla skrýt před svým otcem, a teprve potom nechala slzy, aby jí volně stékaly po tvářích.

2.

Gabriel se značně mrzutým výrazem otevřel vchodové dveře.

Julie v kanýrkových šatech třeshňové barvy vkračela na lesklých střevíčkách až doprostřed pokoje. Byla velmi výrazně namalovaná, jako ostatně vždycky, a ve vlasech měla látkové růžové květiny. Vypadala jako typická hloupoučká husička, co si myslí, bůhví jak není krásná. Gabrielovi bylo docela líto, že na sobě nemá ty jednoduché černé šaty a plášť jako včera, připadala mu tak... pěkná. Nikdy by si nepomyslel, že jednou bude muset sám sobě přiznat, že Julie je doopravdy hezká dívka. Ne hezčí než Nely, ale i tak hezká.

„Julie, celou noc jsme seděli na stromě, snažili se bojovat s obrovským vlkem, což se nám tak trochu nepodařilo, vykopávali dřevěnou loutku ze země, abychom se přesvědčili, že je to vážně dřevěná loutka, a ty ses pak celou cestu až k tobě domů tvářila strašně našťvaně, protože nevíš, co se stalo s Jolanou... Můžeš mě prosím teď už nechat spát?!“ zaúpěl.

„Už je jedenáct hodin, prospal ses dost, a teď to důležité – před půl hodinou jsem potkala v umývárně Nely. Přespávala u nás... tedy teď už vlastně jen u mamky. Nemohla v noci usnout a pořád se jen převalovala, a tak doufala, že když bude s někým, bude se cítit líp. Byla i tady, ale bohužel tě tu nemohla najít a docela dost ji to vyděsilo. Do čtvrt hodiny je tady a bude se tě ptát, kde jsi byl,“ usmála se na něj falešně. Gabriel si přejel rukama přes obličej. Co teď? Jak moc šílené je říct, že běhal s její nevlastní sestrou po lese, aby očistil své jméno a zbavil se špatného svědo-

mí? Jenže co jiného by jí měl říct? Byla to jeho nejlepší kamarádka, spřízněná duše a od včerejška i něco víc, nemohl by jí přece lhát.

„Asi jí budu muset říct pravdu...“ začal, ale Julie ho rázně zastavila.

„Na něčem jsme se snad domluvili, ne? Nic jí neřekneš, pokud ona nebude chtít mluvit o Medardovi, což nebude. Neboj se, už jsem vymyslela, co jí řekneš. Byl jsi za Servem, nebo jak se ten tvůj drak jmenuje, protože jsi nemohl usnout, a povídal sis s ním, to zní věrohodně,“ vysvětlila mu, otevřela svou růžovou tašku a vyndala z ní svazek drobných bledě-modrých kvítků ovázaných růžovou stužkou. „To jsi jí natrhal cestou zpátky, protože jsi skvělý kluk, který na ni pořád myslí... Rychle je dej do vody, než budou úplně zvadlé. Děkovat mi nemusíš,“ vrazila mu květiny do rukou, otočila se na podpatku a pomalu odkráčela ven.

„Jsi skvělá!“ křiknul na ni a ponořil stonky květin do umyvadélka s vodou. Chvilku přemýšlel, že by měl vodu vyměnit, ale teď se tím nechtěl zatěžovat, takže se místo toho šel převléknout do čistého oblečení. Špinavé hodil do proutěného koše přede dveřmi, věděl, že si ho nejpozději pozítří vezmou na starost pradleny. Pak sebou ještě plácnul na postel a na chvilku si zdřímnul. Přesně podle Juliiny předpovědi za čtvrt hodiny zaslechl zaklepání na dveře. S nervózním úsměvem na tváři otevřel.

„Ahoj,“ zašvitořila Nely v bílých šatech, stejných jako měla včera, jenom si přes ně přehodila svůj tmavě červený plášť, protože venku byla větší zima než posledních pár dní. O dost větší zima. Gabrielovi to připadalo zvláštní, vždyť za pár dní má být letní slunovrat, jak to, že tak mrzne?

„Ahoj, sluší ti to, pojď dál,“ usmál se na ni. Nely mu úsměv oplátila a snažila se tvářit co nejmíň nervózně. Gabriel netušil, co má říkat, jestli se má rovnou vytasit s Juliinou vymyšlenou historkou, nebo raději počkat, co mu řekne. Pořád tak nějak doufal, že mu nebude lhát a po pravdě mu poví, že byla za Medardem, a taky mu řekne, co se stalo, když od něj utíkala s brekem. Jenomže ona se k mluvení moc neměla, takže ji musel trochu popostrčit.

„Slyšel jsem, že jsi dnes přespávala u Eleny,“ nadhodil. Nely se trochu kousla do rtu.

„Ehm, jo, přespávala,“ řekla a přitom si protahovala klouby na prstech, jen aby na chvilku zaměstnala své ruce a nezačala s nimi házet ze strany na stranu, což dělala vždycky, když byla nervózní nebo se nedokázala vymáčkout. Vždycky začala přehnaně gestikulovat. Jednou dokonce málem srazila Johna k zemi.

„Fajn,“ pokrčil Gabriel rameny, ale nehodlal se vzdát. „Nemohla jsi usnout, nebo proč?“

„No, tak nějak, jak ty říkáš, nemohla jsem usnout, celou noc jsem se převalovala v posteli,“ přitakala a rukou si projela světlé lokýnky, díky kterým vypadala jako nevinná sladká holčička. Ve skutečnosti ale nebyla až tak nevinná, jak by se na první pohled zdálo. Lhala člověku, kterému na ní záleželo víc než na sobě samotném. Gabrielovi dalo hodně práce, aby skryl své neuvěřitelné zklamání a bolest u srdce.

Když není ona upřímná, nebudu ani já, rozhodl se bleskově, bez většího přemýšlení.

„Já taky vůbec nemohl usnout, tak jsem šel za Servem,“ odříkal Juliinu historku.

„Mohl jsi jít za mnou,“ polkla naprázdno. Gabriel se trpce usmál.

„Nechtěl jsem tě budit, určitě jsi byla unavená,“ přemáhal se, aby v jeho hlasu nezazněla jistá ironie.

Proč si lžeme? Vždycky jsme přece byli k sobě upřímní, řekl si pro sebe smutně. Na chvílku zavládlo trapné ticho, když Gabrielovi utkvěl pohled na umyvadle. Vyndal květiny z vody a podal je Nely.

„To je pro tebe, natrhal jsem je, když jsem se vracel od Serva,“ řekl a odkašlal si. Nenáviděl lhaní a nebyl v něm moc dobrý.

„Děkuju ti, jsi vážně úžasný kluk,“ usmála se a párkrát nervózně přešlápla, než ji napadlo vlepit mu krátkou pusu na tvář. Gabriel se trochu začervenal.

„Nemáš vůbec za co, jsou to jenom kytky, malá pozornost,“ zatahal se za límeček košile. Najednou mu připadala i tahle o půl čísla větší košile těsná. Nely si chvílku s roztočilým úsměvem, ale zároveň nešťastnýma očima kvítky prohlížela, pak se ale z ničeho nic trochu zamračila.

„Jo, malá pozornost, ovázaná stužkou, co měla Julie včera ve vlasech, když jsme za ní byli na ošetřovně,“ zpražila ho pohledem. Gabriel by rád věděl, co se jí právě teď honí hlavou. Zkusil se jí tam nějak něžně probourat, aby to nepocítila, a narazil na jednu z jejích myšlenek.

Všichni jsou stejní.

„No, ona mi ji totiž Julie dala,“ pokoušel se to nějak vysvětlit.

„Samozřejmě,“ řekla Nely suše. Vtom ale do dveří bez klepání vrazila Julie.

„Ahoj lidi! To je dneska ale zima, že jo? Jé, Nely, Gabriel už ti dal ty kytky? Představ si to, dneska jsem se vzbudila

strašně brzo, ještě za tmy, a tak jsem si řekla, využiju toho, že ještě všichni spí, a půjdu dřív do jídelny, aby na mě zbyl vanilkový pudink, a koho nepotkám? Gabriela, jak nese tuhle úžasnou kytku, takže jsem se s ním hned dala do řeči, pro koho že to je, samozřejmě mi bylo jasné, že je to pro tebe, ale jen jsem to ověřovala, že tě nepodvádí. Ale je to hodný, věrný kluk, že jo, Gabrieli? No, a když mi teda řekl, jak na tebe myslel, všimla jsem si, že to má převázané takovým obyčejným kusem provázku, a tak jsem mu vynadala, že se nestydí, dávat ti to takhle, že to si ani ty, ani ty úžasné kytíčky nezasloužíte, je to tak?“ obrátila se rychle na Gabriela.

„J-jo... jo, je,“ vykoktal zmateně. Vůbec nechápal, o co se to Julie pokouší a hlavně proč se o to pokouší. Před pár dny mu řekla, že ho nenávidí, co ta změna?

„Nel, znáš mě, nemohla jsem ho nechat, aby ti to předal s tím provázkem, který tahal bůhví jak dlouho v kapse, takže jsem mu PŮJČILA svou stužku. Nechci být chamtivá, ale jen co ty kytky zvadnou, tu stužku mi vrať, protože k tobě se, Nely, stejně tenhle odstín růžové moc nehodí, zato mně jde k pleti, vlasům, očím a většině šatů,“ řekla s klidem Julie. Gabriel musel obdivovat její herecký talent. Ve lhaní byla opravdu, ale opravdu dobrá.

„Dobře, dám ty kytky do vázy a stužku ti vrátím... Sejdeme se na, ehm, obřadě pro Moly a Theodora?“ zeptala se sklesle. Pořád nedokázala pochopit, že Moly už není mezi živými.

„Jo, za půl hodinky u jezera? Doufám, že oba budete stát u mě, bojím se, že to se mnou sekne,“ povzdechla si Julie. I jí se po usměvavé kamarádce neuvěřitelně stýskalo. Skoro tolik jako po Helen.

„Neboj se, já tam určitě budu a Nely taky,“ ujistil ji Gabriel.

„Samozřejmě, taky potřebuju držet za ruku, je to strašné... Ještě jednou ti děkuju, Gabrieli, za ty květiny, je od tebe moc hezké, že na mě tak myslíš,“ s úsměvem opustila jeho dům. Gabriel chvilku počkal, než zajde za roh, a vrhnul se k Julii. Objal ji pevně kolem ramen, div ji neumačkal.

„Děkuju, děkuju, děkuju, děkuju, děkuju,“ opakoval stále.

„Gabrieli, pusť mě, pomačkáš mi šaty!“ zasyčela na něj Julie.

„Promiň, už to neudělám,“ omluvil se rychle. Vážně jí na těch šatech tolik záleželo, nebo to patřilo k její hře na hloupou a bezmocnou?

„Tohle je přesně důvod, proč jsem poslouchala za dveřmi, které jsi naštěstí pořádně nedovřel. Tušila jsem, že by nějaká podobná situace mohla nastat, a bylo mi jasné, že tvůj mozek nestihne v krátkém časovém intervalu vymyslet opravdu věrohodný příběh, takže jsem se připravovala na to, že budu muset zakročit,“ zvedla pyšně nos.

„Jsem tak rád, že jsi mi pomohla, že ti odpouštím i to, že jsi mě špehovala. Zase,“ trochu si povzdechnul.

„Pokud čekáš, že s tím někdy přestanu, máš smůlu,“ ušklíbla se.

„Ne, naučil jsem se, že nemám čekat zázraky,“ zasmál se a pak ještě dodal: „Vážně ti děkuju, tohle dokazuje, že máš srdce a ne kus ledu.“

Julie se trochu usmála.

„Nemusíš mi děkovat... chci diamantový náhrdelník.“ Čekala, co jí na to odpoví.

„Počkat, děláš si legraci, že jo?“ vytřeštil na ni Gabriel oči. Kde má teď hledat diamanty?! Julie se musela rozesmát.

„Jo, dělám, s vydíráním už jsem skončila. Nadobro... Teda abych zase nepřeháněla, skončila jsem s vydíráním svých přátel,“ uvedla na pravou míru.

„Tím chceš říct, že mě zahrnuješ mezi své přátele? Od kdy?“ zasmál se. Julie pokrčila rameny.

„Ani nevím, asi od té doby, co jsi mi dokázal, že jsi toho titulu hoden,“ mrkla na něj a začala si poupravovat kanýrky na panenkovských šatičkách.

„Mám titul *Juliin přítel*! Jupí!“ smál se. Nikdy by nečekal, že tohle někdy řekne. Jak ho mohlo napadnout, že on a Julie budou přátelé?

„Tak se snaž získat titul *Juliin nejlepší přítel*, to už je vyšší hodnost,“ navrhla mu. Gabriel se smíchem otevíral dveře od svého domu, nechal jako správný gentleman nejprve projít ji, pak až šel on sám. Jako obvykle uviděl na větvi nejbližšího stromu sedět svou orlici. Pilně sledovala jeho nový dům a hlídala ho před nebezpečím. Byla lepší a věrnější než kterýkoliv pes. Gabriel na ni zahvízdl na pozdrav a obrátil se zpět k Julii.

„Jenom malá otázka: co všechno musí obstarávat *Juliin nejlepší přítel*?“ ptal se. Julie se na chvilku zamyslela a po chvíli hned začala chrlit požadavky.

„Každý den mi musí nosit snídani do postele a taky mi pilovat nehty, jo a ještě leštit boty,“ řekla prvních pár věcí, co ji napadly.

„A co z toho má?“ vyzvídál ještě.

„Dostane odznak s nápisem *Jsem Juliin nejlepší přítel*? Jo, asi tohle z toho má, a samozřejmě ještě dobrý pocit,“ upravila si ve vlasech látkovou květinu, která jí dodávala na vzhledu panenky.

„No, to vypadá výhodně... A co bych měl dělat já, jakožto tvůj ‚obyčejný‘ přítel?“ zeptal se pro jistotu. Julie se rozhlédla, jestli kolem někdo nejde. Když nikoho nespatriila, chytla Gabriela za paži a zašeptala mu pár slov do ucha:

„Ty to máš jednoduché, kamaráde, musíš dělat jen jednu věc, a to držet jazyk za zuby.“

3.

Nely zamyšleně hleděla do talíře plného česnekové polévky. Po pohřbu Moly a Theodora, na který přišlo všeho všudy deset lidí, se jí ani jíst nechtělo. Nedokázala pochopit, čeho se ti lidé tolik bojí? Myslí si snad, že když přijdou vzdát úctu zemřelým, někdo na ně sešle mor? V poslední době byli všichni hrozně paranoidní!

„Jestli už nebudeš, dám si,“ zahučel jí do ucha Kurt, který seděl spolu s ní, Julií a Gabrielem u jednoho stolu. Kurt nikdy nebyl příliš empatický, ostatně ani inteligentní, proto se vždy držel Jakoba. Ten však z ničeho nic přestal jevit o své přátele zájem.

Nely přemýšlela, co se Jakobovi stalo. Vydírá ho Melisa? To jí připomnělo, že ještě v jídelně neviděla Jolanu, což je trochu divné, ona tu byla vždycky přesně, když se podávaly dezerty, aby si pro sebe mohla ukořistit ten největší. Teď už ale moučníků moc nezbývalo, a Jolana nikde. Že by jí nebylo dobře? Nely se jen modlila, aby jí Melisa něco neudělala.

„Ne, Kurte, Nely bude jíst, běž si nandat další porci,“ řekl mu Gabriel, který si prohlížel rozvařené brambory na svém talíři. Říkal si, že si možná měl vzít raději jen polévku, jako Nely s Julií. Do brambor se mu moc nechtělo, stejně tak ani do křepelčího masa, které jindy považoval za lahůdku. Dnes se jim moc nepodařilo, bylo skoro syrové. Nechápal, jak se to mohlo stát, v kuchyni Dračích skal se vařilo vždy velmi dobře. Dneska se však kolem vznášelo tolik negativní energie, že by byl zázrak, kdyby uvařili něco chutného. Julie ve své polévce neustále míchala lžící, zdála se jí příliš horká. Všechno se jí teď zdálo příliš horké.

„Hele, podívejte, támhle u vchodu stojí můj táta a ještě jeden chlap!“ strčil do ní Kurt, který seděl z druhé strany, čímž nebohé dívce vystříkla polévka do obličeje. Za jiných okolností by mu začala nadávat, ale teď na to nějak neměla sílu. Jen se s povzdechem natáhla po jednom z látkových ubrousků, které byly položené na úhledné hromádce uprostřed kulatého stolu. Všichni čtyři obrátili oči směrem k vchodu, kde stáli dva obři, Ulrich spolu s Kurtovým otcem Kelvinem, jenž byl zároveň vůdcem Melisiny osobní ochranky, kterou už deset let nepoužila, ale její členy stále odměňovala. Kelvin proto mohl svému jedinému synovi dát cokoliv, na co si ukázal.

„Hm, takže tady musíme tvrdnout, dokud se celá jídelna nezaplní, protože bude prohlášení,“ povzdechnul si Gabriel. Chvilí nato za sebou zaslechl dětský výskot.

„Julie! Nely!“ křičela holčička, poslední malé dítě ve skálách, a objala svou mladičkou tetu Julii kolem krku.

„Kate, sluníčko moje, ráda tě vidím,“ pohladila ji po vlasech a dívka se přesunula k Nely, které se rovnou usadila na klíně.

„Včera jsem neměla co dělat, tak jsem ti vyrobila plyšovou myšku,“ pochlubila se jí Nely. Kate se rozzářily oči a Gabriel se musel usmát. Byla tak roztomilá!

„Jupí!“ zatleskala. Když teď seděla s nimi u stolu, všichni byli hned veselejší. Negativní energie začala odplouvat a jejich duše jako by znovu naplnilo slunce. Gabrielovi pomalu začalo docházet, co Dračí skály postrádají. Byly to děti.

„Už jsi napapaná, princezno moje?“ ptala se Julie a hladila svou malou neteř po černých vláskách. Kate byla vlastně taková zmenšená Julie, jenom méně ověšená doplňky a roztomilejší.

„Jasně, jenomže nemůžu jít domů, dokud se královna se svým manželem, strejda John a teta Elena, nevypovídají,“ protočila očka zabarvená do fialova.

„Teta Elena? Není to náhodou tvoje babička?“ podivil se Gabriel. Malá Kate vyvalila oči, dala si prstík před pusou a zasyčela.

„To mám zakázáno říkat! Teta Elena by mě zabila, kdybych jí říkala babičko! Tatínek mi to zakázal, aby si nepřipadala stará,“ vysvětlila mu Kate. Gabriel vyprsknul smíchy.

„Aby si nepřipadala stará! Vždyť jí je už nejméně pět tisíc let!“ smál se. Nely ho probodla pohledem.

„Gabrieli, ona si prochází krizí středního věku! Před týdnem jí došlo, že už bude muset začít přiznávat tu tisícovku, tak si tohle hlavně nech pro sebe!“ zlobila se na něj. Julie se k sekýrování Gabriela samozřejmě musela přidat. Byla to totiž neskutečná zábava.

„Jo... a jen tak mimochodem jí je pět tisíc dvě stě třicet osm, ale nikomu to neříkej, před třemi měsíci slavila své devítisté narozeniny, vypadalo by to divně,“ pošeptala mu. Tentokrát se musela zasmát Nely.

„Hlavně že jsem nedávno našla za oknem pozvánku na Henryho dvoutisící sedmnácté narozeniny. To trošku nesedí, když je Elena, jeho matka, údajně mladší než on,“ obrátila oči v sloup. Celý jejich stůl se naráz rozesmál, včetně Kate. Julie však po chvilce dostala nutkání se matky zastat.

„Ale divíte se jí, že nechce, aby někdo věděl, kolik jí je let? Nikomu z nás ještě není ani dvacet, takže si ani nedokážeme představit, že by nám bylo nad pět set,“ řekla s hrůzou v očích. Nely souhlasně přikývla.

„Mně by se to náhodou líbilo, být o něco starší,“ pokrčil Gabriel rameny.

„O něco, ale ne o moc! Já se strašně bojím toho, až mi bude takových šest až sedm tisíc, to se mi začnou tvořit vrásky a prošedivím!“ otrásla se Julie. Malá Kate se samozřejmě musela k debatě přidat.

„Mně maminka četla pohádku o lidech zvenku, a hádejte, co se jim stane, když už jsou moc staří!“ zavrtěla se na Nely-ině klíně, čímž jí důkladně zmačkala bílé šaty.

„Co?“ zeptal se napjatě Kurt a všichni ostatní protočili oči. Copak to neví? Lidem se přece stávají ve stáří strašné věci! Bolí je nohy nebo záda, musí chodit o holi, padají jim vlasy...

„Nemají žádné zuby! Jeden po druhém jim vypadnou z pusy, no není to hrozné?“ zachvěla se. Nedokázala by si představit, že by jí někdo vytrhnul zub. Určitě by to muselo strašně bolet! Když byla malé batole, narostlo jí už rovnou všech třicet zubů, které mají dospělí lidé, stejně jako všem dětem v Dračích skalách. Žádné mléčné zuby, ty měla z celých skal jenom Moly, která bývala člověkem. Té jediné zuby vypadly a zase narostly, což všechny kolem notně udivilo. Samozřejmě že si už pár lidí vyrazilo zub ve rvačce, takže si ho pak museli pomocí léčebného lektvaru nechat znovu narůst, ale žádnému dítěti nevypadl zub jen tak a ani jen tak nenarostl nový.

„Je to příšerné,“ příkyvovala Julie, to už ji ale přerušil Johnův přátelský hlas. Celá Rada, včetně královny Melisy, byla nastoupená na malém pódiu a chystala se řečnit. Nely se jenom modlila, aby John neplácnul nějakou hloupost, kvůli které by někdo přišel o život, jako při svém poledním projevu na Gabrielových narozeninách. Stejně to ničemu nepomohlo, pouze to mělo za následek Heleninu smrt.

„Takže, jsme tu všichni? Pokud někdo chybí, nechť se přihlásí!“ zakřičel John a hned nato se chraplavě rozesmál svému vlastnímu vtipu. Všichni ostatní se pousmáli nebo si trochu povzdechli. Když to říkal poprvé, bylo to vtipné, ale když to začal říkat před každým druhým projevem, začínalo to být otrápané a také trošku trapné.

„Výborně, takže nikdo nechybí...“ chtěl začít, ale přerušil ho jeden výkřik do ticha.

„Nikde tu nevidím Jolanu! Neví *někdo*, kde je? ... Třeba Gabriel?“ zahučel Jakob. Všichni se nejprve rozhlédli kolem sebe, jestli si někde nevšimnou nápadné růžové hřívy, a když ji neviděli, obrátili pohled na Gabriela. Tomu okamžitě vyskákaly na čele krůpěje potu, sledovaly ho zmatené oči skoro tří set lidí. Už málem začal panikařit, když ho Julie pod stolem uchopila za ruku na důkaz toho, že je s ním.

„Narážíš tím na něco, synu?“ zeptal se John Jakoba. Ten se trochu usmál. Nebylo však těžké si všimnout, jak moc ironický úsměv to je.

„Ale vůbec ne, jen že tu není a já mám pocit, že Gabriel by mohl vědět, kde je,“ probodával svého bývalého přítele očima.

„Pleteš se, Jakobe, nevím, kde Jolana je, ale věř, že mě to zajímá více než tebe,“ řekl Gabriel suše. Byla to pravda. Velmi by ho zajímalo, co Melisa s pravou Jolanou udělala. Julie ho naštvaně kopla podpatkem do nohy.

„Buď zticha, sakra,“ zasyčela, čímž upoutala pozornost celého jejich stolu.

„Co se děje? Provedl jsi něco?“ ptala se Nely potichu.

„Ne, já vůbec netuším, o co tady jde, Jakob je asi vážně blb,“ zašeptal Gabriel. Julie měla znovu pocit, že by měla zakročit, tak zvedla ruku nahoru.

„Ehm, ano, Julie?“ dal jí John slovo.

„Klidně můžete mluvit, já Jolaně všechno vyřídím, ráno jsem s ní mluvila, není jí dobře a nešla vůbec na oběd,“ prohlásila s úsměvem a zarazila tím další debaty. Jakob by rád něco namítnul, ale včas si všiml Melisina gesta, kdy si ukazovákem přejela přes hrdlo. Signál to byl jasný: *něco řekni, a ze-
mřeš.*

„Ach tak, no výborně, v tom případě tedy pokračujeme,“ řekl John, odkašlal si a začal se hrabat v papírech, které měl s sebou.

„Tohle bude na dlouho, že jo?“ zafňukala Kate. Nely s povzdechem přikývla.

„Takže, sestry, bratři, dcery a synové, asi tušíte, že se nám blíží letní slunovrat a my se na něj musíme patřičně připravit. Svatojánská noc bude už za tři dny, a tak nesmíme zapomenout na každoroční soutěž. Teď budu mluvit hlavně o ní, protože s přípravami letního slunovratu vás seznámí vaši nadřízení, kteří již seznámeni jsou, takže o tom nemusím mluvit. Jenom připomínám našim obchodníkům, že příští měsíc bude jeden výjezd do města navíc, jelikož na oslavách spořádáme asi hodně jídla a jiných surovin, tak aby s tím počítali. No, tak tedy dobrá, to bychom měli... Kde jsme to byli?“ zalovil v kapse a vytáhnul si brýle.

„Co to s ním je? Vždyť má proslovy většinou dobře naučené!“ nechápal Gabriel. Julie pokrčila rameny.

„Včera se pohádal s Elenou, tak je asi pořád trochu rozhozený,“ vysvětlila jim Nely, která o tom ráno se svou nevlastní matkou mluvila. Prý se pohádali kvůli Helen. Hlavně kvůli její smrti, na které nese John vinu. Nely nedokázala, nebo možná spíš nechtěla pochopit, proč mu to Elena stále

vyčítá, když na tom až tak velkou zásluhu neměl. Melisa by Helen zabila tak jako tak, on jí k tomu dal pouze vhodnou záminku.

„Mám to! Soutěž... Takže tedy, bude stejná jako každý rok, doufám, že to nemusím nějak zvlášť rozvádět. Můžete hrát jednotlivě, nebo utvořit týmy, to je na vás. Dnes v pět hodin se můžete poprat o žetony. Konec proslovu, už můžete jít,“ zabrblal a slezl z pódia. Elena, Adrien a Melisa se na sebe podívali, pokrčili rameny a slezli taky. Zřejmě je muselo hrozně udivit, že John nemluvil spatra a zdlouhavě, protože Melisa s Elenou si ani neřekly nic ošklivého. Žádné nadávání do čubek nebo cour, dokonce ani slovo mrcha nepadlo. A co víc, ani jedna druhé neslíbily smrt nebo pomstu. Takhle klidně od sebe už dlouho neodešly.

Celý stůl si vyměnil významné pohledy.

„Jdeme do toho každý sám za sebe, nebo všichni dohromady?“ zeptala se Julie rovnou.

„Čím víc lidí, tím větší šance na výhru,“ pokrčil Gabriel rameny.

„Já chci vyhrát,“ přidala se Nely a obrátila se na Kurta.

„Každý rok jsem s Jakobem, ale teď asi ne,“ povzdechnul si.

„Můžeš být přece s námi, obr se vždycky hodí,“ usmál se na něj Gabriel přátelsky, když se ozvala Kate.

„Můžu být s vámi, že jo? Tatínek vždycky závodí se strýčkem Davem a není to s ním žádná zábava,“ zafňukala. Každý si dokázal dost dobře představit, jak se dva nejmladší Elenini synové perou o první místo v každoroční soutěži. Co si Nely pamatovala, Dave vyhrál už dvakrát a Sam se svou rodinou jednou. I ve svém věku byli oba stále velice soutěživí a měli potřebu se neustále předhánět. Obzvlášť Samuel měl neuvě-

řitelnou touhu porazit svého o třicet let staršího bratra, takže do soutěže zapojoval celou rodinu. Hedvice, Samuelově manželce, už jeho dětinské chování začínalo lézt na nervy, ale vymluvit mu to se jí zatím nepodařilo.

„Tak co? Zachráníme Kate před soutěží dvou *fialovookých* bratrů?“ zasmál se Gabriel. Julie se na svou sladkou neteř mile usmála.

„Tak se utíkej zeptat maminky,“ řekla jí. Šťastná Kate seskočila z klína své nevlastní tety Nely a rozběhla se za rodiči, kteří se právě zvedali ze židlí a chystali se k odchodu.

„Měli bychom si domluvit taktiku,“ zašeptala Nely, aby ji nikdo od okolních stolů, kde se pomalu začaly srocovat skupinky lidí, neslyšel.

Každoroční předsvatojánská soutěž spočívala v tom, že jednotlivec nebo skupina něco vytvářeli, mechanický stroj, nějaké umělecké dílo, nebo třeba secvičili herecké vystoupení, což se pak o svatojánské noci stalo hlavní atrakcí. Mohlo to být v podstatě cokoliv, fantazii se meze nekladly. Prvotní byl nápad, pak bylo třeba získat vše potřebné na jeho uskutečnění, což byla vlastně taková „sportovní“ část, jelikož různé látky, šroubky, hřebíčky či barvy se daly získat za žetony, pro které jeden z družstva běžel na druhý konec skal a popral se o ně s ostatními soutěžícími. Čím více jste měli žetonů, tím více věcí jste si mohli vzít ze skladu. Pokud jste neměli dostatek žetonů, museli jste si vystačit s věcmi, co máte doma. Pak už stačilo jen zapojit svůj kreativní mozek a vymyslet něco geniálního, co dokážou ostatní náležitě ocenit. V předvečer svatojánské noci pak Rada vybrala vítěze. Ten nebo ti pak dostali speciální cenu.

„Nechci nic říkat, ale myslím, že bych pro žetony měl běžet já,“ přihlásil se Gabriel. Nely mu však hned musela odporovat.

„Za ty tři roky, co jsem se účastnila soutěže sama, jsem si nastudovala ty nejlepší zkratky ke skále, u které jsou váčky s žetony položeny, a dokážu se tam dostat skoro o pět minut dříve než ti, co běží normální cestou,“ pochlubila se, jelikož věděla, že má čím. Minulý rok se jí podařilo sebrat druhý nejvíc napěchovaný váček s žetony, a tím si zajistila opravdu dobrou pozici. Ve skladu si opatřila spoustu barev a velké prostěradlo, které pomalovala pestrými květy. Vypadalo to vyloženě nádherně, ale nevyhrála. Z jejího výtvaru udělali podložku pro dělo, které vystřelovalo půvabné papírové motýlky a které získalo první cenu. Na Nelyině prostěradle se skvěle vyjímal, ale Nely to tak trochu uráželo. Ona by si cenu zasloužila také. Rozhodla se, že tenhle rok ji vyhraje, ale musí pro žetony běžet ona, Gabriel by to určitě pokazil. Ten se však nehodlal tak snadno vzdát.

„Jistě, jenže ty jsi soutěžila sama za sebe jen poslední tři roky, já sám soutěžil celý život, už od svých sedmi, kdy jsem se poprvé přihlásil. Navíc mám větší výdrž než ty, takže se tam dokážu dostat také jako jeden z prvních, a nejen to, hlavně dokážu doběhnout zpátky k ostatním dřív než ty, a pak mi zbývá ještě stále dost energie, abych mohl začít shánět vše, co budeme potřebovat,“ ušklíbl se. Nely tohle jeho prohlášení samozřejmě rozhořčilo.

„Chceš snad říct, že po jednom pitomým běhu přes les už nezvládnu dělat nic jiného než vyčerpaně ležet v posteli?!“ tiskla zlostně rty k sobě. Gabriel jen protočil oči.

„Prosím tě, nemusíš se hned rozčilovat! Řekl jsem snad něco takového?“ ptal se s povzdechem.

„Jo, v podstatě jo,“ vztekala se. Julie se rozhodla, že tohle prostě musí nějak zarazit dřív, než jim ta hádka přeroste přes

hlavu. Právě teď je nejspíše ideální příležitost říct všem svůj dobře promyšlený plán.

„Nel, ale já tě budu potřebovat, abys mi pomohla s návrhem toho, co budeme dělat. Mám takový plán,“ polkla. Nely i Gabriel na ni obrátili oči, Kurt si šel mezitím přidat další porci nedopečeného křepelčího masa a rozvařených brambor. Aby to chutnalo lépe, zalil to všechno fazolkovou omáčkou. Julie mezitím obhlédla jídelnu, jestli je někdo nesleduje. Všichni začali tvořit skupinky, povídat si a postupně odcházet ven z jídelny. Nikdo si jich vůbec nevšímal.

„Vymyslím to od té doby, co umřela Helen... Je to šílené, ale chtěla bych všem ukázat pravdu,“ zašeptala. Nely na ni vytřeštila oči a Gabriel se zmateně poškrábal na hlavě.

„Jak přesně to myslíš, Julie?“ nechápala Nely. Její nevlastní sestra se trochu ušklíbla a pokrčila rameny.

„Přesně tak, jak to říkám, zlato. Nejde mi o tu výhru, já chci už konečně tu mrchu, co zabila mého bratra, sestru a nejlepší kamarádku, sesadit z trůnu a dostat tam vás dva.“

„Tohle nemůže fungovat, prostě nemůže,“ brblal si Gabriel sám pro sebe, když si prohlížel náčrt, který mu dala Julie. Všichni členové jejich nově vzniklého týmu, včetně Kate, seděli u něj doma na posteli a přemýšleli, co vlastně mají nebo nemají říct. Nakonec ticho prolomila Nely.

„Já bych do toho šla... Nemáme co ztratit,“ pokrčila rameny. Gabriel se na ni obrátil a probodnul ji pohledem.

„Ale jo, máme! Naše životy!“ vykřiknul. Julie si povzdechla.

„Hele, srabe, Melisa si nás může zabít, kdy se jí zachce, právě teď si brousí zuby na Nely. Já si to u ní pěkně pohnojila, takže až mě přestane potřebovat, s radostí mi prokousne

krk a nebude k tomu potřebovat žádný speciální důvod. Ty jí kazíš úplně všechny plány, což znamená, že až přestaneš mít ten svůj sladký chlapecký úsměv, nezaváhá a zavraždí tě, ale to ještě chvilku potrvá, takže buď v klidu. Nejdřív se totiž musí nějak promlčet, že jsi syn Mary, a to zabere nejméně dalších pět set let. Kurta nezabije, protože jeho táta za ní běhá jako ocásek, navíc ho ani nemůže z ničeho obvinít, vždyť je totálně mimo! No a na Kate by taky ruku nevztáhla, protože je vyloženě roztomilá a i někdo takový, jako je jako Melisa, má rád děti... Nemáme co ztratit, věř mi," řekla a roztáhla se na posteli. Gabriel nepřítomně potřásl hlavou. Nely prostě mlčela a splétala Kate cop. Ta si hrála s myškou, kterou od ní dostala, a přemýšlela, o co se to vlastně jedná. Kurt svačil. Nikdo se nijak nevyjadřoval, a to Julii neskutečně lezlo na nervy.

„Můžeme spolu mluvit?“ zavrčela na ně. Nely pokrčila rameny.

„Všechny jsi nás zaskočila... Opravdu tohle myslíš vážně?“ zeptala se pro jistotu a zamávala jí papírem před nosem.

„Naprosto vážně! Jestli do toho nejdete se mnou, jdu sama,“ trochu si povzddechla. Kurt si utřel pusu do rukávu košile a zadíval se do Juliiných fialových očí.

„Hm, mně se to líbí, i když to nechápu. Já ti s tím pomůžu,“ zahuhlal. Kate se okamžitě musela přidat.

„Já určitě chci být s tebou, Julie!“ roztomile zamrkala. Nely s Gabrielem si vyměnili významné pohledy.

Nemůžeme se Melisy pořád bát, vyslala mu svou myšlenku Nely. Jemu však neustále před očima létalo tolik představ, že se nemohl pořádně soustředit. Stále měl v živé paměti, jak ta bestie setnula hlavu nebohé Lauře. Ta lidská dívka nic neu-

dělala, pouze se zamilovala do nesprávného člověka. Ona i Jack na to doplatili.

„Hele, všichni jsme viděli, co udělala Lauře. Nevím jak vy, ale já si stále pamatuju na okamžik, kdy držela tu holku za vlasy a pak sekla. Copak vy si nepamatujete, jak bylo hrozné, když na zem dopadlo tělo bez hlavy? Nely, ty si nepamatuješ, jak jsi vykřikla, když Melisa zvedla Lauřinu hlavu výš, abychom ji všichni viděli? Julie, nevzpomínáš si, jak se Jack rozbrečel a dostal hrozný záchvat? Už nevíš, že si rval vlasy a dva lidé ho museli odtáhnout? Ani si nepamatujete, jak se sesypala Elena, když druhý den zjistila, že Jack je nezvěstný? A co se potom stalo, když našli jeho tělo?! Už nevíte? Vždyť to není až tak dávno!“ Poslední věty skoro křičel. Nely mu téměř automaticky sevřela rameno.

„Je to jen něco přes pět let, samozřejmě že si to pamatujeme,“ zamrkala, aby se jí nespustily slzy. Julie si nervózně skousla rty, doufala, že Gabriel už bude zticha. Ten se však nechystal přestat.

„O čem bych měl ještě mluvit? Co třeba o událostech, co se staly před měsícem? John měl pobuřující projev, doufám, že tohle nikomu nemusím připomínat. Druhý den jsem se tě pokoušel hledat, Nely, ale ty jsi nebyla u sebe doma. Ulice byly liduprázdné, netušil jsem, co se děje, ale pak mi to došlo. Něco se muselo stát. Běžel jsem na pole a tam to bylo. Helen. Julie, ty jsi byla na pokraji zhroucení, Nely, ty ses mi sesypala do náruče. Ani jedné se nedivím, taky mi bylo zle. Protože to, co jsem viděl, to bylo zlé. Měla prokousnutý krk, říkám pravdu? Potvrďte to, také jste to viděli! Elena mohla zešílet, všichni byli vyděšení. Měsíc nato tu máme další vraždu, jenomže tentokrát to nebylo jenom malé smrtící kousnutí, ale

úplně rozsápaný krk. Včera jsi ty, Nely, našla mrtvolu své kamarádky. Nedokážu si představit, jak moc to bolí, stačilo mi, když jsem viděl Theodora, jak se houpe na laně. Dnes jsme byli na pohřbu a námi všemi to otřásl. Kurte, vždyť ty jsi Moly zbožňoval, musíš přece také něco cítit!“ zatřásl s ním. Kurt pokrčil rameny.

„Chybí mi,“ přiznal.

„Samozřejmě! Nám všem chybí, ona i Helen! Já si s nimi nikdy moc nerozuměl, ale dal bych cokoli za to, kdyby byly zpátky! Tímhle vším chci říct jenom jedno. Melisa mi řekla, že tě zabije, Nely. Tímhle jí dáváš úžasnou příležitost, aby to doopravdy udělala. Jestli se do toho pustíme, může tě popravít veřejně, ani se nemusí měnit v lišku a prokousávat ti hrdlo. Klidně ti může udělat to samé co Lauře a já... neustojím to! Snad by zabila nás všechny, ale to by nebyl její styl. Mě zatím nemůže zabít, protože jsem následník trůnu a bylo by to hodně podezřelé. Těm lidem okolo by došlo, jak je zlá, a to ona nechce. Ale může mi dělat to, co dělá Eleně, brát mi všechny, co miluju. A já prostě neunesu pomýšlení na to, že bych žil bez tebe,“ snažil se nebrečet jako dítě, ale šlo to velmi špatně. Neustále musel myslet na to, co všechno by mohla Melisa provést jeho nejbližším.

Nely jeho slova tak dojala, že se mu vrhla kolem krku a plakala mu do košile. Julie, která si už od Gabrielovy druhé věty dávala dobrý pozor, aby nepustila ruce z uší malé Kate, si teď upravila ve vlasech květinu a povzddechla si, protože věděla, že Gabriel má pravdu. Kurt přestal jíst a místo toho si nervózně hrál s knoflíky u vesty. Kate, která skoro nic neslyšela, k sobě tiskla jeden z polštářků a ptala se Julie, co se to vlastně děje. Ta jen mávla rukou a modlila se, aby se o tom-

hle nedozvěděla Hedvika, protože by jí utrhla hlavu. Určitě by nebyla moc šťastná z toho, že její roztomilá dceruška zaslechla cosi z hlasitého rozhovoru o špatnostech královny Dračích skal. Hedvika byla vždy na Melisině straně, za což ji Julie upřímně nesnášela. Žena jejího bratra docházela na shromáždění Melisiných zastánců, ale nikdy o tom neřekla Samuelovi. Protože ten si tu bestii přečetl a nenáviděl ji stejně jako jeho matka Elena.

„Víš, ale tohle přece budeme dělat proto, abychom všemu, cos říkal, předešli. Gabrieli, ona mě zabije, já to vím, zabije i Julii, pak nejspíš i tebe, pokud tomu jejímu řádění neuděláme přítrž. Nikdo jiný to neudělá, všichni jsou k smrti vyděšení,“ šeptala a stále ho pevně svírala okolo krku. Gabriel musel uznat, že měla pravdu. Úkol zastavit vraždící monstrum zůstal na nich.

„Víš, co je šílený? Julii je patnáct, nám šestnáct a Kurtovi něco přes sedmnáct. Ještě tady máme šestiletou holčičku a chystáme se spasit Dračí skály,“ pousmál se. Nely se trochu zasmála.

„Je to hodně šílený, ale my to dokážeme. Prostě musíme,“ políbila ho na tvář a teprve pak ho pustila. Julie se jich s úšklebkem zeptala:

„Takže, vy dvě nechutně přeslazené hrdličky, jdete do toho s námi?“

Gabriel se usmál a odpověděl za oba:

„K vašim službám, slečno! Čekáme na přidělení úkolů.“

4.

Medard se krčil mezi větvemi stromu, v ruce pevně svíral luk a k němu přiložený šíp. Tětivu měl nataženou a sledoval každický pohyb v celém okolí. Od přírody měl dobrý zrak i sluch a tyto schopnosti se po požití vlčího lektvaru ještě znásobily. Medard by byl však o dost radši, kdyby vlkem nebyl. Nepřál si již dál být tím netvorem, kvůli kterému se Nely hnusí. Hluboce si povzdechnul a na chvíli zavřel oči, když zaslechl jemné křupnutí větvičky. Zvuk přišel od západu, mohlo to být tak ve vzdálenosti třicet metrů od něj. Medard natočil luk směrem, ze kterého zvuk přicházel, a ještě chvíli vyčkával, než se z křoví vynořil malý bílý králíček. Pomału si pohopsával po cestičce a okusoval pampelišky. Musel se narodit teprve letos, byl takový maličký. Ale lepší něco než nic. Medard pečlivě namířil šípem na svou kořist. Bílý králíček, jako by něco vytušil, pečlivě nastražil ouška a plaše se rozhlížel kolem sebe.

„Neboj se, neublížím ti,“ šeptal Medard konejšivá slova, která se vzduchem nesla až ke králíčkovým uším. Medard se s úsměvem na tváři chystal vypustit šíp. Těšil se na kus pečeného králíčího masa, od včerejška, kdy ve vlčí podobě z hlady i ze zlosti roztrhal dvě srny, mu docela vyhládlo. Samozřejmě by bylo jednodušší se znovu změnit a chytat bezmocná zvířata tímto způsobem, ale rozhodl se, že to zlo uvnitř sebe ovládne. Zůstane už navždy člověkem. Bude se chovat jako člověk, lovit jako člověk i jíst jako člověk. Navíc byl tento malý hloupý králíček velmi snadnou kořistí. Zrovna teď se vůbec nehýbal, jenom jemně ukusoval travičku. Byl tak krásný a nevinný, až se mu ho na chvíli zželelo. Má vů-

bec právo zabít něco tak miloučkého? Ale na druhé straně měl hlad a tohle byl prostě koloběh přírody.

Medard vypustil šíp ve stejnou chvíli, kdy se dal králíček na úprk před dusotem kopyt, a šíp se jen bezvýznamně zarázil do země. V tu chvíli si Medard myslel, že snad vyletí z kůže.

„Který pitomec mě připravil o oběd?!“ zavrčel a ucítil, jak se mu prodlužuje čelist. Rychle se znovu uklidnil, protože se rozhodl dostát svému slibu neproměňovat se. Raději seskočil ze stromu a čekal, až ten hlupák dorazí až k němu. Za necelou minutu už viděl černého hřebce s nějakým otrhaným a pomláceným člověkem na hřbetě. Připravil si další šíp, aby mohl tomu zlodějíčkovi – musel to být zloděj, kde jinde by vzal takový chudák tak nádherného koně – trochu pohrozit a hřebce z něj vymámit. Takový kůň by mu jistě usnadnil život, dopravil by ho až do města a tam by za něj mohl utržit slušné peníze.

Jezdec se vynořil ze křoví a jen tak tak se mu podařilo uhnout a zastavit. Muž se okamžitě zřítíl ze sedla dolů a kůň překvapivě neběžel dál, ale zastavil se pár metrů od svého pána. Medard se krátce usmál. Přesně tohle se mu hodilo. S úšklebkem na tváři přišel až ke koni a vzal ho za uzdu. Ani si nevšímal toho, jak je na tom muž, který z koně spadl, a vyhoupnul se do sedla. To už se ale vzpamatoval majitel koně. „Necháš ho, ty zloději!“ s křikem se pověsil Medardovi za nohu. Ten se však jen usmíval, nějaké lidské párátko by ho nemohlo přemoci. Obzvlášť ne tenhle muž. Byl oblečen do potrhané košile, špinavých kalhot a přes hlavu a ramena měl přehozený jakýsi pytel od brambor, takže mu nebylo vidět do tváře. Ale jeho hlas mu byl nějak povědomý... Rychlým pohybem ruky mu strhnul pytel z obličeje a rozesmál se naplno.

„Artur! Otec toho blbečka Gabriela!“ seskočil z koně. Tohoto muže asi měsíc sledoval a věděl, že je na úplném dně. Nemohl mu přece sebrat toho koně, kterého si s jistě obrovským úsilím ukradl.

Artur si v první chvíli nedokázal uvědomit, o co se jedná, dokud se mu nevybavila jedna vzpomínka. Bylo to více než rok předtím, než opustil skály.

„Cornelie, pojd', ještě jeden krůček,“ křičel svalnatý muž na sladkou holčičku, která se sotva držela na nohou. Artur je zpovzdálí pozoroval a představoval si, jaké by bylo učit chodit Gabriela. Asi náročné a nudné, vlastně by to vůbec nemělo smysl. Naučí ho to někdo jiný. Možná právě tenhle muž, co si dává tolik práce s Angelinou dcerou. Bylo krásné sledovat, jak láskyplně zvedá rozkošnou Nely nad hlavu a jak se na něj ani ne roční holčička směje a něco nesrozumitelně žvatlá. Artur byl přesvědčen, že Gabriel, i když se sám na nohy nepostavil, uměl mluvit o dost líp. Naučil ho to však někdo jiný než on sám, i když by to jako jeho otec býval měl udělat. Artur předpokládal, že ten muž je vdovec, Angelin bývalý manžel, ale úplně jist si tím nebyl, protože John mu kdysi říkal, že Angela nebyla nikdy vdaná. Na druhé straně, proč by se jinak o to dítě tolik staral, když už má přidělenou náhradní matku, tu fialovookou Elenu? Možná proto, že Elena teď měla hodně práce s novorozenou Julií, ale i tak se o Nely starala přímo vzorově. Dokonce si našla každý den i takovou hodinku pro Gabriela, za což ji Artur obdivoval. Musela být skvělou matkou, vždyť měla už pět dospělých synů! Všichni byli sympatičtí a hodně pracovití, ale on se od nich držel dál. Moc dobře věděl, že jsou to čarodějové, a nějak se s nimi nechtěl dostat do sporu.

Ted' se ale osmělil a šel blíž k muži, co si hrál s tou dívenkou. „Ehm, zdravím,“ odkašlal si Artur. Muž na něj upřel rozesmáté oči.

„Přejete si?“ zeptal se. Artur se nervózně kousnul do rtu.

„Víte, vy jste asi poslední člověk, kterého tady neznám, a to jsem tu už skoro rok,“ poškrábal se nervózně ve vlasech. Muž se na něj usmál a podal mu ruku.

„Já jsem Medard, omlouvám se, ale nejsem zrovna seznamovací typ. Většinu dne jsem v lese na lovu nebo s Cornelií,“ pohodladil holčičku po zlatých lokýnkách.

„Já jsem Artur,“ představil se. Medard se trochu usmál.

„Já vím... Potřebujete ještě něco, nebo to bylo všechno?“ zdvihl Nely nad hlavu. Arturovi to sice bylo trochu trapné, ale musel se zeptat.

„Jste její otec?“ vyhrknul, čímž Medarda rozesmál.

„Ne, pane, mně ještě není ani tři sta let, nemám ani ženu, ani děti. Ale Corneliie je skoro jako moje dcera,“ přitisknul ji k sobě. Neuvěřitelně mu na tom batoletí záleželo, to Artur poznal. Jenom moc dobře nechápal proč. To, jak moc tu holčičku miloval, ho zarazilo více než představa, že tomu chlapovi je skoro tři sta let, a myslí si, bůhví jaký není mladík!

„Dobrá, a vy jste měl nějaké dobré vztahy s Angelou, že se o ni tak staráte?“ vyptával se dál. Medard pokrčil rameny.

„Angela i Mary mi strašně lezly na nervy... Nic ve zlém, Arture, nechci urážet vaši zesnulou ženu, ale můj názor je, že to obě byly takové fiflenky. Jestli se ptáte, co mě k téhle holčičce tak táhne, tak vám neodpovím. Už v den, co se narodila, jsem k ní pocítil takové zvláštní pouto, mám pocit, že je to má spřízněná duše.

„Corneliie, řekni pánovi, že jsme spříznění! Řekni, že ano! Řekni ano!“ pobízel ji Medard.

„Ano,“ zažvatlala a zatahala Medarda za vlasy... Ten se tomu zasmál.

„Tak vidíte, nemusí to být nutně má dcera, abych si ji zamiloval,“ usmál se na Artura. Ten jen pokrčil rameny.

„Já děti nikdy rád neměl,“ povzdechnul si. V tu chvíli zaslechl kousek od nich silné zapískání. Otočil se a rozhlížel se, odkud to vychází. Medard mu to hned vysvětlil:

„To je Jack, slíbil jsem, že dnes spolu půjdeme lovit bažanty,“ řekl stručně a obrátil se na Nely.

„Takže, princezno, já jdu shánět papání, chceš si jít hrát?“ zeptal se jí.

„Hát Gabijelem.“

Artur nedokázal pochopit, jak je možné, že zde děti nemají mléčné zuby, vždyť to, aby měly všechny zuby už v roce, je anatomicky nemožné! Jenže bylo tady vůbec něco normálního?

„Víš co? Tak já tě donesu k mamince a můžeš si hrát s Helenkou a taky se podívat na miminko Julii,“ zalechtal ji na bříšku.

„Juliška!“ zatleskala Nely, čímž Artura rozesmála. Bylo docela roztomilé, jak ta jména komolila.

„Ano, takže půjdeme. Rozluč se tady s Arturem,“ ušklíbnul se trochu Medard.

„Pá,“ zamávala mu a zabořila Medardovi hlavu do košile. Ten ji pohladil po zlatých kudrlinkách.

„Rád jsem vás poznal, Arture,“ ušklíbl se a dal se do kroku. Artur jen pokrčil rameny a šel zpět do svého přiděleného domu. Celou cestu si však říkal, že s tím chlapem není něco v pořádku.

„Medard! Pitomec, co neustále lezl za tou malou holčičkou! Co tady proboha děláš?“ vykulil na něj oči jeho starý známý. Medard se ušklíbnul.

„Snažím se ulovit si oběd, jenže tys mi ho vyplašil,“ odpověděl mu vztekle. Artur na nic nečekal a odepnul z koňského sedla vak. Chvilku se jím prohrabával, než vyndal trochu tužší krajíc chleba.

„Omlouvám se, vezmi si jeden,“ podal mu ho. Medard se na něj díval značně podezíravě, ale chleba si od něj přece jenom vzal.

„Proč mi dáváš své jídlo?“ probodával ho očima. Artur pokrčil rameny.

„Když jsem ještě žil ve skalách, považoval jsem tě za pitomce. Je mi jasné, že ani ty jsi mě neměl zrovna v lásce, tak mě napadlo, že je načase to změnit. Mohli bychom být přátelé,“ navrhnul mu. Medard si trochu povzdychnul.

„Arture, ty jsi člověk, co se s někým nespřátelí pro nic za nic, a já jsem člověk, co nemá rád dlouhé řeči. Prostě mi řekni, co chceš, a já ti řeknu buď ano, nebo ne,“ pomalu se pustil do jídla, aby trochu utišil hlad.

„Dobrá, dobrá, chci, abys mě dovedl do skal,“ vysvětlil stručně. Doufal, že mu Medard vyhoví. Proč by taky ne, co by tím mohl ztratit? Určitě tam má stejně namířeno, jenom se šel projít do světa lidí. Možná šel něco koupit nebo lovit bažanty, jako kdysi s tím Jackem. Možná je ten Jack někde poblíž. Společně půjde s nimi za svým synem, který by měl být teoreticky už teď králem. Mary se stala královnou v deseti a John říkal, že Gabriela korunují nejpozději v patnácti. Takže už je král. Bože, vždyť on je vlastně otcem krále! To je přímo skvělé! Artur už se nemohl dočkat dne, kdy tam budou. Možná se tam dostanou už dnes. Musejí být neuvěřitelně blízko.

„Je mi líto, do skal tě nedovedu,“ řekl Medard, čímž v Arturovi roztránil všechny dokonalé představy. Otrhaný muž

se rozzuřil a skočil Medardovi po krku. Ten nic takového nečekal, nestihl ani zareagovat, a už ležel na zemi. Artur se mu posadil na hrudník, prsty mu sevřel hrdlo a pomaličku ho začal rdousit.

„Jak to, že mě tam nedoveđeš?!“ vztekal se. Medard se musel hodně ovládat, aby se nezměnil ve vlka a neroztrhal ho na kousky. Místo toho se téměř bez problémů natáhnul pro dýku, kterou měl zasunutou za opaskem. Artur, který se nikdy nepokoušel bojovat, netušil, že nejdůležitější je protivníkovi zablockovat ruce a tím i přístup ke zbraním. Medardovi se díky tomu podařilo ho škrábnout dýkou do paže. Byla to jen malá ranka, ale Artur okamžitě pustil jeho krk a začal hystericky křičet.

Medard ho shodil ze svého hrudníku, chvilku ho sledoval, pak se ale prostě posadil a dojedl zbytek chleba. Artur vyšiloval ještě chvilku, dokud ranka nepřestala krváčet.

„Ty šílenče! Mohl jsi mě s tou dýkou zabít!“ obořil se na Medarda.

„Ehm, ehm, ty jsi mě škrtil, tohle byla sebeobrana! Věř mi, že kdybych věděl, že budeš řvát jako roční dítě, neudělal bych to. Tak trochu jsem počítal s tím, že čtyřicetiletý chlap nebude šilet kvůli trošce krve. Spletl jsem se,“ povzdechnul si. Artur začal pomalu vybuchovat.

„Málem jsem to nepřežil a ještě stále nemám vyhráno. Pořád můžu zemřít na otravu krve... Teď mi ale hlavně řekni, proč mě sakra nemůžeš vzít do skal?“ probodával ho očima. Medard přemýšlel, co všechno mu má říct. Všechno? To by zabralo moc času. Nic? To by s ním pořád chtěl jít. Asi mu řekne všechno, ale hodně zjednodušeně, no a pár věcí možná vynechá. Rozhodně nebude mluvit o svých vlčích záležitos-

tech a také nebude zdůrazňovat všechny ty hříchy, co se mu podařilo napáchat.

„Řeknu to krátce, stručně, všechno od začátku a nebudu to opakovat dvakrát, jasný? Melisa tvého vypečeného synáčka na trůn nepustila, což se ovšem dalo čekat. Abych ale přešel k tomu důležitému – před pěti lety popravila před očima všech lidskou dívku a zároveň vyhlásila zákaz vycházení, pod trestem smrti. Dva roky nato mě někdo udal, že se snažím zákaz obejít a chodím si ven, kdykoliv se mi zachce. Měli mě zabít, ale Helen, Elenina nejstarší dcera, mě zachránila. Tři roky jsem žil ve světě lidí, Gabriel mi zaplatil za to, že tě budu sledovat, což jsem taky udělal, no a minulý měsíc jsem se vrátil. Vrátil jsem se z několika důvodů, jedním z nich bylo pozdravit mou malou ‚sestřičku‘ Nely, možná ji i vzít s sebou, pokud by byla připravená, a pak taky kvůli Helen. Když mi pomáhala utíkat, řekla mi, že mě miluje a že na mě bude čekat. Naivně jsem si myslel, že pokud se mnou neodešla Nel, tak by se mnou možná chtěla odejít ona. Vlastně jsem k ní skoro nic necítil, jenom jsem byl sám. Pak jsem ale v lese narazil na ni. Na Cornelii. Nedošlo mi, že je to ona, teda v první chvíli. Změnila se, hodně se změnila. Naše první setkání nebylo zrovna nejlepší, nebudu to nějak víc rozvádět. Tu noc jsem se pokoušel najít Helen, ale u sebe doma nebyla. Chtěl jsem se vrátit zpět do lesa, ale něco mě donutilo vzít to přes pole, snad osud?

Bylo to strašné. Ležela tam mrtvá a já hrozně zpanikařil a udělal jsem...” povzdechnul si Medard.

„Co?” vyzvídá Artur, který až doteď poslouchal jeho vyprávění se zatajeným dechem. Medard se nadechnul, že mu odpoví, když se najednou zarazil. Tohle mu říct nemůže. Tohle nemůže říct nikomu.

„Nic jsem neudělal, rychle jsem utekl pryč. Druhý den jsem jí dal stužku a znovu potkal Nely. Od té doby jsme se viděli ještě několikrát a pak... včera mi řekla, že jí je ze mě špatně,“ zaklonil hlavu, aby zadržel slzy. Nemohl přece brečet, to by bylo slabošské.

Artur na něj chvilku nechápavě zíral, než se odhodlal promluvit.

„Můžeš mi laskavě říct, co se stalo s tím místem, kde se všichni usmívali, pomáhali si a nechávali děti spát v kolíbkách zavěšených na stromech?“ zarýval si vztekle nehty do dlaní. Medard se ušklíbnul.

„Co ti na to mám odpovědět? Tohle místo už neexistuje.“

5.

Nely se zamyšleně podívala na své nedokončené dílo, promnula si bradu a namočila štětec do žlutohnědé barvy. Julie, která stála nad ní, trochu zamručela.

„Co je?!“ obořila se na ni Nely. Dívka pokrčila rameny.

„Nechci ti kazit náladu, ale působí to hrozně pozitivně. Udělej to trochu pochmurnější!“ navrhla jí. Nely jen protočila oči.

„Pochmurnější, pochmurnější... Víš ty vůbec, jak blbě se maluje negativní pole?“ zlobila se na ni. To už ale Julii tahala za rukáv Kate.

„Šiju to správně?“ strčila jí před nos tmavomodrou látku. Její věčně nespokojená teta ji sjela kritickým pohledem a už chtěla něco vytknout, když si uvědomila, že mluví s šestiletou holčičkou, která se jí opravdu moc snaží zavděčit.

„Je to perfektní, jen tak dál,“ zamumlala a šla se podívat, co dělají kluci. Jak se dalo čekat, Kurt si dával další přestávku na svačinu a Gabriel se pokoušel stlouct dvě prkna k sobě, což mu ale moc nešlo.

„Hm, tohle asi nepůjde, musíme ve skladu sehnat nějakou dřevěnou bednu, co říkáš?“ navrhla, ale Gabriel bleskově namítl, že ještě nemají žetony, za které by tu bednu mohli sehnat. Julie nebyla z těch, kteří se nechají tak snadno odbýt, a tak mu aspoň připomněla, že proto se zřejmě bude muset hodně snažit, aby nějaké žetony měli.

„Stejně si myslím, že bych měla běžet já,“ brblala si Nely pro sebe a důkladně si vymyla štětec, aby na ně mohla nabrat tmavší a pochmurnější odstín oranžovohnědé.

„Možná, jenže ty máš ještě spoustu práce, kdežto Gabriel nedělá nic užitečného,“ řekla nezaujatě a snažila se nevnímat

Gabrielovy řeči, jak moc se snaží stlouct ty pitomý prkna dohromady, mezitím co ona jenom všechny komanduje.

„Gabriel má pravdu, nic neděláš,“ zastal se Kurt svého kamaráda a oklepal ze sebe drobky bábovky.

„Je mi jasné, že někteří méně inteligentní členové týmu nechápou, jak je má práce důležitá,“ povzdechla si a roztáhla se na posteli, což Gabriela neskutečně vytáčelo.

„Julie, ty si tady vymyslíš plán, který nás nejspíš přivede do hrobu, a nakonec ho ještě za tebe máme celý odpracovat my?“ zlobil se. Fialovooká kráska nic neříkala, jen lehce kývla hlavou a jala se upravovat své nehty pilníkem. Už byla u prsteníčku druhé ruky, když do ní někdo strčil.

„Nechceš se jít podívat, jestli je ten obraz už dostatečně pochmurný?“ vyrušila ji Nely a ukázala na svůj výtvar. Julie si ho chvilíčku prohlížela.

„Jo, to je dobrý. Říká se mi to špatně, protože mě baví kritizovat, ale je to jako živý,“ pochválila ji, což Nely dodalo jistotu.

„Takže mám hotovo a můžu běžet pro ty žetony, že jo?“ zamrkala dlouhými řasami a pečlivě vyčkávala, až její *drahá* sestřička odloží pilník a odpoví jí.

„Ne, protože se musíš pustit do dalších kulis, budeme jich potřebovat hodně,“ zkazila jí kompletně náladu. Nely se zavřením popadla kus hadru a otřela si do něj promáčené štětce. Chvilku se vztekala, ale pak to ještě jednou zkusila.

„Ale no tak! Já zvládnou obojí!“ zažadonila.

„Ne, ne, ne a ještě jednou ne! Poběží Gabriel,“ rozhodla, Nely se však nedala odbýt.

„A to jako proč?“ probodávala svou mladší sestru očima. Julie pokrčila rameny.

„Třeba proto, že jsem to řekla? Já jsem tady vůdce týmu,“ připomněla jí. To Nely dost naštvalo, protože nedokázala pochopit, že se její kamarádka staví proti ní a dává příležitost klukovi, kterého ještě včera z duše nenáviděla.

„Nechápu, jak můžeš být ty vůdce týmu, když jsi tu nejmladší, teda až na Kate, ale i tak, neměl by tomu šéfovat někdo starší?“ lehce si odkašlala. Julie se trochu pousmála a odvětila:

„Tím myslíš Kurta?“

„To nebylo vtipný. Tím myslím sebe,“ ušklíbla se. Gabriela napadlo, že by se do toho rozhovoru mohl trochu vmísit, což, jak se později ukázalo, nebyl zrovna nejlepší nápad. Měl se řídit příslovím *mluviti stříbro, mlčeti zlato*.

„Hele, Nely, a proč mi tak hrozně nevěříš a myslíš si, že to tak neuvěřitelně zvořu a nepřinesu ani žeton?“ dloubnul ji do ramene. Nely se zamračila.

„Tohle jsem přece neřekla,“ dala ruce v bok.

„Ale už víc jak dvě hodiny to tady naznačuješ,“ přidala se na Gabrielovu stranu Julie. Nely se kousla do rtu a chvílku přemýšlela, co má říct.

„Promiň, jestli to nějak špatně vyzní, ale ty máš na kažení věcí přirozený talent,“ řekla co nejjemněji. Nechtěla mu připomínat, co všechno za posledních pár let pokazil. Kdykoliv oni dva spolupracovali a Nely mu dala volnou ruku, dopadlo to špatně. Proto si radši vždycky všechno udělala sama, nebo na něj alespoň dohlížela. Teďka, když poběží do toho lesa, nejenže nebude tak rychlý, jako by byla ona, ale ještě bude myslet na blbosti a vyvrkne si kotník. Nebo ten les podpálí. Nely netušila, jak by se mu to mohlo podařit, ale nepochybovala o jeho ničivých schopnostech. Prostě to všechno pokazí, a ještě někomu nebo sobě ublíží.

„Nely, že ty mi nevěříš jenom proto, že jsem jednou vytopil dvě ulice, když jsi mi řekla, abych ti pomohl opravit to potrubí, které vede od řeky do umývárny?“ podezíral ji. Blondýnka se jen ušklíbla.

„To je jedna z mnoha věcí, proč ti nemůžu v některých věcech důvěřovat. Já nepochybuju o tom, že bys zvládnul doběhnout pro pár žetonů, jen mám prostě pocit, že dneska zase něco zvržeš... Promiň, ale vážně bych nemohla běžet radši já?“ upřela na něj své modrozelené oči a zamrkala. Gabriel už chtěl něco říct, když mezi ně vpadla Julie.

„Výborně! Tohle byla jedna z posledních věcí, co jsem nevěděla – kdo je zodpovědný za to, že jsem před rokem měla úplně promáčené šaty, kvůli tomu jsem nastydla, dostala horečku a pak musela ležet skoro čtrnáct dní na ošetřovně pod dohledem Valerie. Už to vím. *Děkuju ti* za dva týdny noční můry,“ obrátila se na Gabriela a rozezleně našpulila rty.

„Promiň,“ pípнул. Asi právě nebyla nejvhodnější chvíle říkat, že by jistě nenastydla, kdyby na ni nepřenesl lidský virus, co chytil od jednoho člověka při nakupování. Nely okamžitě využila příležitosti a rozmluvila se.

„Vidíš, Julie, co všechno je schopný pokazit? Určitě ho chceš nechat běžet? Nebylo by lepší vyslat místo něj mě?“ zamrkala. Gabriel se obrátil na Nely s překvapeným výrazem.

„Tohle je podlý! Využíváš toho, že Julie je na mě našťavaná, abys dostala, co chceš! To bych do tebe neřekl,“ zamračil se na ni. Nely jen pokrčila rameny.

„Pokud mi to vyjde, nebudu mít výčitky svědomí,“ řekla klidně, to už jí ale do řeči vpadla Julie.

„Jenže ti to nevyjde, poběží Gabriel. Ty hezky zasedni a namaluj mi negativní řeku... hodně negativní řeku, jasný?“ probodla ji pohledem. „Jasný,“ odsekla Nely a s povzdechem na dřevěnou podložku napnula další kus Gabrielova rezervního prostěradla. Jelikož neměli plátno, museli zkrátka improvizovat.

„Perfektní. A ty, Gabrieli, se běž pořádně napít, za deset minut vyrazíme, tak ať nejsi dehydratovaný... A taky ať máme dost času, abych Kurtovi vysvětlila, co znamená slovo dehydratace,“ zavelela Julie a ještě jednou obhlédla, že každý dělá to, co má. Kate se činila se sešíváním tmavomodrého přehození, u čehož jí asistoval obrovský vyžraný potkan, její domácí mazlíček. Julie nikdy neměla ráda zvířátka, a proto nedokázala pochopit, co na té myši ta roztomilá holčička vidí. Stejně tak nechápala, proč má Gabriel stále za zády tu strašidelnou orlici a Nely každou chvilku šplhá po noze tchoř. Helen zase za svého života vlastnila tři polní křečky, ty však neměla, protože by se jí bůhví jak líbili, ale protože na nich prováděla různé pokusy. Byl vlastně zázrak, že zvířata všechno přežila a Julie je po Helenině smrti mohla vypustit do volné přírody, aby je nemusela krmit.

„Julie, už jsem připravený, můžeme vyrazit!“ zahlásil Gabriel.

„Tak dělej,“ zabručela a pohodila černými vlasy. Gabriel se sklonil nad Nely a políbil ji na temeno hlavy.

„Pokusím se to nepokazit,“ pousmál se. Nely, která právě věnovala většinu své pozornosti namíchání správného modrého odstínu, pouze odvětila: „V to doufám.“

„V to doufáme všichni... Takže, abychom si to ujasnili, já půjdu s tebou jako morální podpora a počkám na tebe, až

přineseš ty žetony. Hned potom půjdu do skladu, mezitím co ty zaběhneš pro ostatní, co se budou po celou dobu činit. Nely, ty budeš malovat negativní řeku, Kate, ty došij ten přehoz... Kurte, ty klidně dál svač a hlavně na nic nesahej! Předpokládám, že to tady beze mne zvládnete, takže se nebudu muset strachovat, co všechno se stane... Tak se zatím mějte!“ rozloučila se s nimi Julie a spolu s Gabrielem odešla z domu. Hned ve chvíli, kdy se za nimi zabouchly dveře, Nely odložila všechny štětce a barvy, přiběhla k oknu a počkala, až se jí oba ztratí z dohledu. Teprve když si byla jistá, že už se nevrátí, přehodila si přes ramena svůj tmavě červený plášť a rázně vykročila ke dveřím. „Kam jdeš?“ zeptala se Kate. Nely se nenamáhala s vymyšlením lži a řekla své nevlastní neteři s ledovým klidem pravdu:

„Kontrolovat, že ten můj blbeček neudělá nějakou pitomost,“ vysvětlila jí. Kate na ni vykulila fialová očka a pokusila se něco namítnout.

„Ale Julie řekla...“

„Julie mi jako má mladší sestra nemá co říkat,“ zarazila ji Nely a tím ukončila další debaty. Kate by jistě ráda ještě něco chytře poznamenala, ale to už nestihla. Nely vyběhla ven z domu a utíkala směrem k lesu. Neběžela však nejkratší cestou, ale vzala to oklikou kolem jezera, aby ji nikdo neviděl. Tušila, že u jižního okraje lesa se právě shromažďuje nejméně stovka lidí, a proto to bude bezpečnější vzít východní stranou. Během pár minut se ocitla před hvozdem. Ještě se jednou rozhlédla kolem sebe a zmizela mezi stromy. Moc dobře věděla, co dělá, její kroky vedly přímo k velkému balvanu, kolem kterého Gabriel zajisté poběží. Pak ho bude nenápadně zpovzdálí sledovat a v nejhorším případě zakročí. Její in-

stinkt jí říkal, že by tady měla být, protože je to velmi důležité. A co může být důležitější než dohlížet, aby byl Gabriel v pořádku? Obzvlášť když už nemá Medarda...

Nech toho! Slíbila sis, že už na něj nikdy nebudeš myslet, okřikla se. Jenže copak to šlo? Jak jí mohl takhle hrozně ublížit? Slíbil, že to nikdy neudělá. Vždycky jí říkal, jak ji bude za každých okolností chránit, a ujišťoval ji o tom, jak moc pro něj znamená. Určitě pro něj něco znamenala, ale očividně ne tolik, jak říkal. Samozřejmě že ne! Vždyť ji vlastně opustil, když jí bylo třináct. Přitom stačilo říct jedno jediné slovo, a ona by šla s ním. Byl to její velký bratr, co se o ni vždy vzorně staral. Navíc ji naučil přežít v přírodě, nebyla by mu na obtíž. Proč ji nevzal s sebou? Možná si myslel, že pro ni bude nejlepší zůstat ve skalách, stejně jako si před čtrnácti lety myslel Arтур, když tu nechával Gabriela.

Nely se skrčila za kamenem a čekala, až uslyší běžet soutěžící, mezi kterými bude i Gabriel. Tušila, že to ještě chvílku potrvá, protože stejně jako v předchozích ročnících soutěže se nejprve musejí všechny skupiny zapsat u stolu, který si pro tu příležitost nechal na kraj lesa přitáhnout Adrien. Pak bude mít John proslov. To také zabere nějaký čas. S trochou štěstí pět minut, když bude zavalitý trpaslík stručný. Pokud se mu ale bude chtít mluvit, mohlo by to trvat i půl hodiny. Nely se jenom modlila, aby mu Elena po dvaceti minutách zacpala pusy a Melisa mohla závod odstartovat. Každoroční soutěž byla jediná příležitost k tomu, vidět Radu tří a královnu spolupracovat. Jediná chvíle, kdy na sebe Elena s Melisou moc nevrčely a nevyhrožovaly si smrtí. Jediná chvíle, kdy Adrien neohrnoval nad vším nos a John se nepokoušel své přátele i nepřátele stmelovat otřepanými vtipy. Možná to

bylo tím, že letní slunovrat byl největší slavností v Dračích skalách a všichni si ho chtěli naplno užít. Nely by si ho také ráda užila, jenže tak nějak nemohla. Za posledních pár týdnů se stalo tolik věcí, které jí nadělaly v hlavě pořádný guláš. Její starší sestra byla zavražděna. Potkala Medarda, svého bývalého učitele lukostřelby a nejlepšího přítele. Během pár dnů se do něj bezhlavě zamilovala, ale neuběhl ani týden, a pokusila se ho zabít. Neudělala to, ani by to nedokázala udělat. Stále ho milovala a doufala, že je to všechno jen noční můra, stejně jako to, co se stalo jen pár hodin předtím. Proskočila oknem do pokoje své kamarádky a dopadla do kaluže její krve. Viděla oběšeného Theodora. Řekla Gabrielovi, že ho miluje, a jen chvilku nato si uvědomila, že to vůbec není pravda...

To už se jí ale po tvářích koulela jedna slza za druhou.

„Copak nemůže být všechno jako dřív? Třeba jako když mi bylo deset. Měla jsem úžasnou mámu a dvě skvělé sestry. Stále jsem je měla kolem sebe, a taky opravdu dobrou kamarádku. Celé dny jsem si hrála se svými zvířátky a také s nejlepším kamarádem a zároveň největším rivalem. Možná jsme se hádali, ale byli jsme spolu šťastní. Lidé si dávali záležet, abych toho uměla co nejvíce, krásně jsem se naučila číst a také jsem zvládala rozpoznávat bylinky a vařit jednoduché léky a lektvary. Měla jsem toho nejlepšího učitele lukostřelby, který si mě vzal pod svá křídla a bral mě jako svou malou sestru. Byla jsem to nejšťastnější dítě pod sluncem,“ šeptala zrzavé veverce, která seděla na stromě naproti ní, svoje vzpomínky na nejhezčí chvíle života.

„Ani mi nevadilo, že neznám svou pravou matku a vím o ní jen to, že byla členkou Rady a že vypadám jako ona.